

СТВОРИ ЩОСЬ

Чак Поланік — культовий американський письменник та журналіст, онук емігранта з України, своїм першим романом «Бійцівський клуб» здійснив справжню контркультурну революцію. Його неповторний стиль, який сам Поланік називає трансгресивною прозою, — це злободенність, чорний гумор на грані фолу, гротескні персонажі та дивовижна відвертість. Уїдливо іронізуючи, він розмірковує над речами, про які не заведено говорити вголос, тим більше писати. І ось тепер збірка «Створи щось» об'єднала оповідання Чака Поланіка, які в різні роки публікувалися в журналі «Плейбой» та в Інтернеті. Кожна з цих коротких історій — наче ляпас суспільній моралі, що задрімала від ситості, наче блискавичний боксерський удар, що, пробуджуючи емоції, вмикає мозок.

Химерні персонажі, їх незвичайні, шоківі реакції на життєві ситуації, що більше нагадують хвору фантазію, ніж здоровий глузд... Відразу, подив чи справжню непритомність викличуть персонажі Поланіка? Вони підніматимуть настрій напівмертвому онкохворому, кидаючи кремовий торт йому в обличчя. Вони битимуть себе електричним розрядом у пошуках заміни наркотиків та дихатимуть клеєм на шкільному подвір'ї, щоб мімікрувати під однокласників. Вони культивуватимуть інфекції на найінтимніших частинах тіла, аби стати приголомшливо особливими, — і, дійсно, приголомшуватимуть аж до смерті... І знову серед десятків цих фриків і навіжених промайне обличчя Тайлера Дьордена, щоб дуже скоро повернутися...

ЧАК ПОЛАНІК

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-0852-0

9 786171 208520

Х ЧАК ПОЛАНІК Х

СТВОРИ ЩОСЬ

• Історії, які неможливо (не) прочитати •

Х ЧАК ПОЛАНІК Х

• ІСТОРИЇ, ЯКІ НЕМОЖЛИВО (НЕ) ПРОЧИТАТИ •

С Т В А П Я
С Т В А П Я

x CHUCK PALAHNIUK x

MAKE SOMETHING UP!

◦ Stories You Can't Unread ◦

Stories

х ЧАК ПОЛАНІК х

СТВОРИ ЩОСЬ

◦ Історії, які неможливо (не) прочитати ◦

Збірка оповідань

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
П49

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Palahniuk Ch. Make something up : stories you can't unread /
Chuck Palahniuk. — New York : Doubleday, 2015. — 336 p.

Переклад з англійської *Олександра Красюка, Ігоря Ільїна,*
Віталія Ракуленка, Анастасії Рогози

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Віталій Замковий (VET ORSO)*

ISBN 978-617-12-0852-0 (укр.)
ISBN 978-0-385-53805-3 (англ.)

© Chuck Palahniuk, 2015
© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

ТУК-ТУК

Мій старий, така вже він людина, усе норовить перетворити на Неабиякий Жарт. Що тут скажеш? Полюбляє людина здоровий сміх. Доки я не подорослішав, у більшості випадків я й гадки не мав, що тут смішне, та все одно сміявся. От узяти, приміром, перукарню. Йому було байдуже, скільки нахаб, плюючи на чергу, пролізе поперед нього. Сам він ладен був просидіти в черзі хоч усю суботу, аби вся черга реготала над його жартами. Довести людей до гикавки стояло в списку його суботніх справ значно вище, ніж довести власне волосся до ладу.

Перед виступом він попереджає: «Якщо ви таке вже чули, зупиніть мене». Зайде, було, до кабінету онколога і каже: «Скажіть, лікарю, а після вашої хемотерапії я зможу грати на скрипці?»¹

А той йому: «З вашими метастазами вам не на скрипці грати, а в ящик, десь місяців за шість».

У відповідь, ворущачи бровами, як отой Граучо Маркс², та струшуючи попіл з уявної сигари, старий каже: «Місяців за шість? Хотілося б почути іншу думку».

«Добре, — киває онколог, — у вас рак. Це — по-перше. А по-друге, як на мене, від ваших жартів, теє, несе похабщиною».

З тим він і призначає хемотерапію. Тож, як лікар прописав, старого починають начиняти радіацією, навіть попри те, що їжа у нього в шлунку запікається скоріше, ніж перетравлюється

---

¹ Початок відомого жарту, коли хворий на операційному столі звертається до хірурга: — Скажіть, лікарю, я після операції зможу грати на скрипці? — Та заспокойтеся! Зможете. — Дивно! А до операції не вмів.

² «Граучо» Маркс (1890—1977) — американський актор, комік, учасник комік-трупі, відомої як Брати Маркс. У 1950-і роки Граучо вів телевізійне шоу «Ставка — ваше життя».

на лайно, а сходити до вітру, за його власними словами, все'дно що силкуватися висцяти лезо бритви. Втім, кожної суботи він любісінько з'являється зі своїми жартами в перукарні, хоча потреби в тому вже немає — голова в нього лиса, як та більярдна куля. При цьому, позаяк від нього залишилися самі шкіра та кості, він, зі своїм лисим черепом, нагадує ходячий шкелет, якого чомусь змусили волочити за собою чималий балон зі стиснутим киснем, — у такому вигляді він більш за все нагадує каторжника, прикутого до чавунного ядра ланцюгом. Обплутаний медичними трубочками, що повз вуха забігають йому на лису як коліно голову і, зробивши петлю, пірнають углиб носа, він з'являється на порозі вже згаданого закладу зі словами: «Мені тільки підірвняти, на маківці, будь ласка». У відповідь — регіт. Зрозумійте мене. Мій старий — то вам ніякий не «дядечко Мілті»¹. Та й Едгар Берген з нього теж аніякий². Неабиякий був би з нього лише Геловінський шкелет, та й то — якому топтати землю зосталося лише місяців з півтора, тож яка кому різниця, що він там каже, а в перукарні ржання, та таке, що й віслюк позаздрить. А все тому, що до вподоби хлопцям його натура.

Якщо серйозно, то я це веду не до того, щоб віддати належне його жартам. Може, це моя провина, що мені бракує потрібних слів, та в тому й річ, що мій старий був куди як смішнішим за те, про що йшлося в його, так би мовити, дотехах. Може, я чогось не розумію, бо відчуття гумору — це, здається, не той його талант, який я успадкував. Ще в ті часи, коли я був його маленьким Чарлі Маккарті³, а тягнулися вони досить довго, бувало, питає він: «Тук-тук⁴?»

А я йому: «Хто там, га?»

¹ Мілтон Берл (1908—2002) — комік і актор, зірка американського телебачення 1950-х років, відомий мільйонам глядачів як «дядечко Мілті».

² Едгар Джон Берген (1903—1978) — американський актор і радіоведучий, який здобув найбільшу популярність як червонорозетчаний лялька Чарлі Маккарті.

³ Чарлі Маккарті, лялька червонорозетчаний Едгара Бергена. У широкому сенсі, той, хто перебуває під пануванням іншого; той, хто підігрує коміку або ведучому.

⁴ Тук-тук (англ. knock-knock) — типовий зачин підколки (дружнього жарту) в англійській мові.

А він: «Я-га».

А я: «То не ти “га”, а я — “га!”»

А він: «Я — Яга, а ти — Тига?»

А я: «Я — не ти, га, я — я — «га».

А він: «Ага! Так ти ще й йодля співати вмієш!»

Що до мене, то у ті роки я був занадто малим, аби второпати різницю між йодом та йодлем, бо мені взагалі було лише сім, і я тільки-но пішов до школи; я навіть не знав, чим Швейцарія відрізняється від «Шайноли»¹, але мені дуже кортіло догодити татові, тому я привчив себе сміятися раніше, ніж розуміти. Тож, хоч що б він казав, мене це одразу смішило. А під «Ягою», як я гадаю, він мав на увазі мою маму, котра пішла від нас, а швидше — втекла. Єдине, що я дізнався про неї від старого, — вона була «справжня краля», яка вважала себе вищою від будь-яких жартів, тому з нею були лихі жарти. Вона *дійсно* не приймала жартів на свій рахунок, тому ось так і розраховувалася з ним.

А то спита він у мене: «От коли Вінні ван Гог відчикрижив собі вухо та відправив його отій повії, яка звела його з розуму, то яким чином він це зробив?»

Сіль жарту полягала у відповіді «З *повідомленням*». Але коли тобі лише сім і тобі незнайомий ані ван Гог, ані повія, то яка там до біса «сіль»; а ніщо не вбиває жарт скоріше, ніж чесно спитати у старого, коли і з чого сміятися. Отже, коли старий питає: «Що вийде, як схрестити свиню та графа Дракулу?» — я розумію, що зустрічне питання: «А хто такий граф Дракула?» буде великою помилкою, тому лише мовчки накручую себе, як той будильник, на дзвінкий регіт. І коли він мовить: «*Унирисятко* невмируще!», я радо вибухаю сміхом.

А він не вгамовується: «Тук-тук...», а я: «Хто там?» А він: «Радіо». — «Яке радіо?» — «Активне». — «Чого тобі, активне радіо?» — «Не активне радіо, а радіо активне». — «Добре, і чого ж

¹ «Шайнола» (англ. Shinola) — назва американської компанії виробника ваксин для взуття, що набула поширення з середини ХХ століття завдяки розмовній фразі «You don't know shit from Shinola» (не відрізняти лайна від «Шайноли»), тобто не розумітися на елементарних речах.

тобі, радіо активне?» — «Радить, діти, не радіти, коли радій ніде діти!» Або: «Карл у кралі вкрав коралі, краля зробила Карлу...» Ще не закінчивши, він заливається сміхом.

А я? — що я? — я ще подиху не перевів і від попереднього жарту, як доводиться знову рвати кишки. І зовсім не тому, що жарт мені припав до смаку. Взагалі, я був не в тому віці, коли ти в змозі розділити радість хоча б від будь-якого дотепного жарту, позаяк у школі ми ще й до таблиці *зразумноження* не дійшли, не кажучи вже про таку незбагненну річ, як ділення у стовпчик. Отож провини мого батька в тому, що й на «перестановці місць доданків» я теж не розумівся, не було.

Утім, я був не один такий. Наша стара, що пішла від нас, за словами батька, останнього жарту теж геть не сприймала, тож своїм почуттям гумору я, мабуть, вдався в неї. А от поза гумором питання, як старого сприймати, ніколи не стояло. Гадаю, що й вибору-то немає: свого старого треба сприймати таким, яким він є, бо не нам вирішувати, у яких батьків народитися. Хоча сприймати буває тяжко, бо кому ж сподобається, коли твій старий якщо й дихає, то лише через якийсь балон, і лягає до лікарні радше не лікуватися, а помирати на захмарних дозах морфію, і червоного желе «Джелло»¹, яким їх напихають на вечерю, він і ріски в рот не бере. Зупиніть мене, якщо я вже казав, та у мого старого такий собі рак простати, що й навіть раком не назвеш, адже минуло чи то двадцять, чи, може, й усі тридцять років, перш ніж ми взагалі дізналися про його хворобу. Відтоді я й почав пригадувати, яких маленьких хитрощів старий мене навчив. Як-от, перш ніж копати яму, на лезо лопати треба попшикати WD-40², тоді й лопата піде як по маслу. А ще він навчив мене не тиснути на спусковий гачок одним пальцем, бо так, скоріш за все, потрапиш пальцем у небо, а «вичавлювати» його, як лимон, усією п'ятірнею. Навчив виводити цятки крові. Та наводити жарти. Безліч жартів.

¹ «Джелло» — товарний знак напівфабрикатів желе і мусів, що випускаються в порошок, а також готових желе.

² WD-40 — торгова марка відомого аерозольного препарату, розробленого для промислових споживачів як водовідштовхувальний засіб, що запобігає корозії.

ЕЛЕНОР

Ренді ненавидє дерева. Він ненавидє дерева так гаряче, що, коли Інтернет репортерує про гуртову дефенстрацію дощових джунглів Амазонії, він, Ренді, вважа, що це доволі гарне і шляхетне визначення подій.

Здебільшого, дерева сосни. Він ненавидє, як дерево сосна руха: воно руха повільно, потім руха швидко. Спершу так екскоріаторно повільно, що забуваєш, що воно руха, типу, завжди. Це саме той метод, яким дерево дедалі вища й вища, набираючи собі тонни дров'яної кубатури, аж поки воно, типу, не наведеться на ціль — просто на маківку голови якоїсь людини. Після цього дерево сосна руха швидко, як замаскована протипіхотна міна швидко. Занадто швидко, щоб це усвідомити.

У всякому разі, Рендів татусь усвідомити його прихід аж ніяк. Наперед визначивши собі на все життя відкривати дросель і тягати зелений ланцюг¹, Рендів татусь уже, типу, жив у тривожному часі. Один швидкий рух, і вся та деревинна сировина троше волосатий купол його тонкого черепа на мільярд кривавих фрагментів.

Ренді виріша, що він має кращі заняття, ніж зусібч стеретися, та зрештою й на себе отримати згори сотню тонн целулоїдної фібри. Ренді ненавидє Орегон².

Ренді доходе жити в якомусь будинку під рожевим тиньком, де дерева ніколи, нізащо не потрапляють у краєвид. Ренді, він прибира до рук гроші за батьківську страховку і пха до машини свого буля. Він праве на південь, всю дорогу шаліючи

---

¹ Мається на увазі маркування мотопилок: зелений лейбл означає низьковідбійні ланцюгові пилки; жовтий — більш потужні, небезпечніші для лісорубів.

² Орегон — тихоокеанський штат на північному заході США, 46 % території якого вкрито лісами.

швидше і швидше, типу, як ніби згряя сіромашних вовкодавів приглядаються до його, Рендівої, сраки.

У Каліфорнії, тамтешня реалторка лупе баньки на Рендіву тачку: на його «Селіку»¹, тюнінговану вдвічі дорожче післяпродажного хромовання за цінами автодовідника «Синя книжка». І ще та регентка, вона бере на увагу Рендівого пітбуля. Такий стандарт, таке конфесійне бунтарство. Та регентка легко екстмує поголену Рендіву голову і його свіжонабите на обличчі табу, яке, типу, досі сочиться кров'ю. Регентка відчиня свій ноутбук і дрібніша до качання якоїсь піратської штуки. Вона каже Ренді:

— Котику.

Вона каже, типу:

— Котику, ти так схуднеш на цій хаті.

Реалторка, ім'я в цієї агентки, типу, Газель.

І ноутбук Газелі показує перед виряченими баньками Ренді певне кіно. Типу, там відвертий контент, переписаний з контенту, переписаний з контенту, переписаний з контенту, переписаний з контенту за тисячу поколінь від будь-чого, за що колись давно було платилося грубі гроші. Регентка каже:

— Котику.

Вона, типу, каже:

— Котику, назва цьому буде: *«Тікай і ховайся, біла манюню IV»*.

В означеному фільмі, типу, зіркою Дженніфер-Джейсон Моррел². Вона підбива одного блондинистого злодюжку-квартирника бомбонуту якусь хату-лялю, де, щоб зітхнути з полегшенням, капітулюють з десятків якихось братчиків-котиків. Ті братчики-котики, типу, мліють-метастазують у постелі опісля доволі нахабного цілонічного, розпаленого «Ремі-Мартеном», запліднювання. Сам сюжет розпочинається, коли вона, Дженніфер-Джейсон, інкрімінує себе у розплутування золотих ланцюгів з десятка тих означених ший. І тільки коли

¹ «Toyota Celica» — спортивний автомобіль, різні модифікації якого випускалися у 1970—2006 рр.

² Ім'я вигаданої автором порнозірки відверто нагадує ім'я відомої голлівудської актриси Дженніфер Джейсон Лі (Jennifer Jason Leigh: нар. у 1962 р.), чие дівоче прізвище було Морроу (Morrow).

ті дебелі, запальні — і зрозуміло, що вже обпатрані — братчики-котики прокидаються, кіно набирає темпу.

Він, типу, під рожевим тиньком ззовні — будинок в цьому фільмі. І плавальний басейн займа ледь не все заднє подвір'я, і, здається, з одного його краю газована вода виливається десь у безслав'я. В сусідів на переднім дворі з гравію росте кактус Сегундо¹, і жодного дерева.

Під час оглядин реалторка Газель, вона зверта його увагу на спеціальні особливості, включно з двоповерховим проваллям передпокою з долівкою з білого мармуру. Це, типу, та локація, де Дженіфер-Джейсон вовтузилася з лавою тих згоднілих братчиків-котиків, які добивалися черги, щоби брутально її вибахувувати.

Ренді й реалторка, вони просто стоять там і благоговіють. Обоє вбиті приголомшливою кіногенічністю гістероктомії, яка мала місце на цій квадратурі.

Він, Ренді, типу, покладаючи глибоку жертву, він каже:

— Сестричко-кицюню, щось мені тут тхне фарисейством!

А Газель, вона каже:

— Котику, ось коли ти вступиш у володіння. Ти продаватимеш квитки і роззолочуватимешся, водячи золочені екскурсії.

Газель наставля, що ця з білого мармуру квадратура долівки, ось просто тут, типу, ідеальне місце для встановлення Різдяного деревця. Але ж Ренді, він ненавидє дерева — хоч живі, хоч мертві.

Реалторка, вона наполяга на тому, що проведе Ренді через залу для витребеньок, губорозпусну вітальню, стінну шафу, безклепкий куточок, кімнату для нудьгування і стильне домашнє гріхководство вже тоді, коли Ренді укладе угоду купівлі. Ренді лише хоче знати, чи вистаче тут, типу, достатньо місця, щоби собаці побігати. Ренді показува пальцем, викорінюючи свого американського бультер'ера. Типу, собаку звуть Еленор.

---

¹ El Segundo — місто в окрузі Лос-Анджелес на узбережжі затоки Санта-Моніка, де знімався популярний комедійний телесеріал «Парки і рекреація» («Parks and Recreation»: 2009—2015).

Енді з Газеллю міряють кроками гравійний метраж. І звісно ж, там вистача достатньо місця, між ними і Хуанами Кордобами по сусідству. А отже, Ренді, він шляхтує на придбання будинку через транзакцію чистої готівки.

А та пітбуль, Ренді веде її до безповідкового парку і навча приносити закинуте, капітулюючи при цьому до явно фальшивої відрубаної руки. Еленор любе цю розтерзану бутафорську остачу з якогось гелловінського блокбастеру. Зблизька кров на обрубаному зап'ястку виглядає абсолютно вікарною¹. Типу, пучки почорнілі і такі пустопрмовисті. Тим не менш попри те, нема кінця веселощам, коли Еленор раптом вискакує з кущів з таким шокующим, облупленим в неї між ікл обрубком.

Ренді гра в такий спосіб у ці закидони, просто аби подрочити своїх сусідів, отих кляузників Хуанів Кордобасів, які возять возики зі стереотипом, ніби пітбулі цілими днями нічого не роблять, окрім як тільки використовують свої гострі як бритви щелепи, щоби, типу, мастурбувати крихітних немовлят.

Просто, аби накрутити комічну пружину цих ескапад, Ренді приневолює себе до утилізації рожевого пластмасового пупса — хай його приносить Еленор. Він катапітулює означену ляльку до навколишніх шаблонних живоплотів та кактусів Сегундо й Еленор, вона хижо кидається по неї. Як побачать, як дико мчить пітбуль, вочевидь термосячи безпорадне немовля, вся ця спитуація виллється в крики, дума Ренді.

У будинку він потай плека найоптимістичніший сералій, що Дженіфер-Джейсон, типу, виріша вирушити у сентиментальну подорож. Будь-якогось дня вона, типу, ввторює своїм «Порше» на його під'їзну алею і дзвонить у дверний дзвоник, благаючи дозволу рекогносцирувати місця її старих хлюп-пригод. Коли це трапиться, мріє Ренді, як він обійма Дженіфер-Джейсон своїм сильним-але-ніжним захватом і, типу, вставляє — як дуже багато мужніх інших, — щоби ретельно й прискіпливо її вибахурити.

¹ Viscerous — термін, яким визначається патологія, коли менструальна кров, крім піхви, також спливає з потових залоз, очей, вух тощо.

А тим часом, щоби послабити свою самотність, Ренді бентеже Газель. Він представля їй залишки грошей від страховки і каже:

— Сестричко-кицюню, я, типу, пропоную готівкові умови, щоби ти поєдналася зі мною в священному маркимоніальному союзі.

Ренді, він її романтизує, смаже їй стейки і псує її чудову фігуру, подаючи їй на десерт запечену Небраску¹. І врешті-решт Газель, вона стуха до того, що виходе за нього заміж.

Поза тим, втіша себе Ренді, життя в Каліфорнії — це, типу, покращення. Життя в такому архітектурно імпазодному будинку, зна Ренді — це наповнює його нудне буття глибокiстю ректабельного кредитного забезпечення. Вільно віддихуючись тут, він почува себе кимсь насправді важним. Чи то укуратором музею, чи то стражем-охоронцем якогось інфербального вогню.

Ренді ненавидє бути просто ніким. Це, типу, ніби якесь спадаюче дерево вже розшпетило його на друзки.

Типу, це та потайна правда про загибель Рендівого тата, це вона спонука Ренді почуватися глибоко й обґрунтовано збендефектованим.

Тим не менш попри все, будь-які покращення в стилі його життя виявляються всього лише пустими перденціями.

Його нова рідна душа, Газель, вона завжди зника, вируша то на Ревні Класи², то в притулок для знепучених дружин. А коли з'являється Ренді, щоби відвезти її додому, вона імітує своїм захвисникам зі служби допомоги скурвивдженим особам, ніби це він винен в тому, що в неї продавлена ламбада³, тоді як Газель, вона сама якось конфондувала йому, що це

¹ Жартівливий натяк на популярний десерт «Baked Alaska» (морозиво накрите бісквітом з безе на короткий час ставиться в духовку, де не встигає розтанути) — штат Небраска славиться спекотним літом та великими обсягами виробництва кукурудзи та м'яса, з яких здебільшого готують і традиційні тамтешні страви.

² В оригіналі автор обігрує назву компанії «Learning Annex», яка провадить різноматні курси навчання дорослих новим професіям — від журналістики й започаткування власного бізнесу до танців на жердині.

³ Гра слів: назва танцю «lambda» замість анатомічної назви потиличного джельця на людському черепі «lambda».

ЗМІСТ

Тук-тук (пер. І. Льїна)	5
Еленор (пер. О. Красноюка)	17
Про те, як Мавпа вийшла заміж, хатинку придбала та щастя в Орlando знайшла (пер. І. Льїна)	26
Зомбі (пер. І. Льїна)	38
Невдаха (пер. А. Рогози)	51
Старший Синок Червоного Султана (пер. В. Ракуленка).....	61
Романтика (пер. А. Рогози)	81
Каннібал (пер. А. Рогози)	91
Чому в Койота ніколи грошей на парковку не вистачало (пер. І. Льїна).....	101
Фенікс (пер. В. Ракуленка)	115
Правда життя (пер. В. Ракуленка).....	135
Холодні дзвінки (пер. В. Ракуленка)	142
Принц-жабеня (пер. О. Красноюка).....	149
Дим (пер. І. Льїна)	160
Палій (пер. О. Красноюка)	163
Літургія (пер. В. Ракуленка)	195
Чому Трубказуб так ніколи й не висадився на Місяці (пер. І. Льїна).....	200
Апорт! (пер. А. Рогози)	214
Експедиція (пер. А. Рогози)	230
Містер Елегант (пер. О. Красноюка)	251
Тунель кохання (пер. О. Красноюка)	268
Схильності (пер. І. Льїна)	279
Як маланка Різдво врятувала (пер. І. Льїна)	339

Літературно-художнє видання

ПОЛАНІК Чак
Створи щось. Історії, які неможливо (не) прочитати
Збірка оповідань

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактори *Ю. Ю. Гаврилова, Н. В. Бордукова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректори *Г. В. Іванова*

Підписано до друку 18.05.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.tornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@bookclub.ua

www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28

e-mail: odessa@bookclub.ua

Поланік Ч.

П49 Створи щось. Історії, які неможливо (не) прочитати : збірка оповідань / Чак Поланік ; перекл. з англ. О. Красюка, І. Ільїна, В. Ракулєнка, А. Рогози. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 352 с.

ISBN 978-617-12-0852-0 (укр.)

ISBN 978-0-385-53805-3 (англ.)

Поланік знову шокує, і цього разу — божевільними ідеями навіть більше, ніж табуованою лексикою. Щоб їх сприйняти, треба мати міцні нерви. Або таке саме непроникно чорне почуття гумору, як у автора. Чи, може, просто бути одним із мільйонів його фанатів? Бо ніхто краще за Чака Поланіка не вміє вмикати почуття. Не душевні, як інші, а брутално фізіологічні. У цих двадцяти трьох оповіданнях ви будете чути тріск електричного струму, відчувати в роті солоний смак крові, бачити як наяву речі, про існування яких досі й не здогадувались. Це буде знущання з життя і смерті. І зовсім тріхи лірики, такої ж чорної, як і гумор. Як завжди у Поланіка.

УДК 821.111(73)

ББК 84(7Спо)